

skulde lade sig nøje med at vide, hvad Flertallet — jeg beder om Forlæbelse — hvad Folkethinget havde sagt, men om en Beslutning var fattet med 51 eller med 101 Stemmer; kom han ikke ved; han kunde derved let komme ind i Noget; han havde ondt af at se; man skulde ikke gaa ind paa disse nærmere Beskrivelser af, hvorledes det gik til, thi dette kom ikke Kongen ved. Sagen er nu imidlertid netop den, at dette har i høi Grad Betydning, først og fremmest naar der er Tale om, hvorledes Situationen er, idet Spørgsmaalet her ikke alene dreier sig om Forholdet til det ene Thing, men ogsaa om Forholdet til det andet Thing og Ministeriets Stilling i det Hele taget. Naar en Adresse i den Anledning er fremsat, er det en høist besynderlig Paastand, at man ikke skulde være forpligtet til simpelt, jævnt og loyalt — saaledes som jeg tør paastaa, at Ministeriet har gjort det — at fremsætte, hvad der kan fremsføres fra begge Sider, for og imod, for at Hans Majestæt kunde se Stillingen. Derved antager jeg, at Ministeriet fulgte sin Pligt, og at det er lige saa urigtigt at sige, at dette er Noget, som Hans Majestæt Kongen ikke skulde have at vide, eller som han skulde have ondt af at faae at vide, som man mener, at det er urigtigt, at Hans Majestæt Kongen i et Tilfælde som dette henvender sig til Andre, for at høre deres Mening. Den Opfattelse af den konstitutionelle Konges Stilling her i Landet, at han, naar der var Spørgsmaal om en Udøvelse af det Prærogativ, som tilkommer ham, nemlig at vælge sine Ministre, skulde indelukkes i en Celle og ikke maatte høre eller samtale med de Mænd, til hvem han havde Tillid, har jeg aldrig før hørt, og jeg tror virkelig ikke, at man behøver at være stærk betagen af Tjælfsen for Monarkens hele Stilling for at finde det Urigtige i at ville fremhæve dette som Noget, der kunde kaldes Inddraget i Partistriden. At den Udtalelse, der her er fket fra Ministeriets Side, er kommen offentlig frem, mente jeg. — jeg indrømmer, at jeg har været saa naiv — at man vilde sætte Pris paa. Det ærede Medlem for Aarhus (Winther) kaldte den rigtig nok, saa vidt jeg hørte, en hemmelig Skrivelse; men det viser mig blot, i hvilken Grad han vilde være falden over den, hvis der var kommet Noget ud om den, og det med Føie kunde siges, at det var en hemmelig Skrivelse. Til de Vebredelser, man har rettet mod Ministeriet, kan man virkelig ikke føie den, at Ministeriet har søgt at holde Skrivelsen hemmelig; thi vel er Ministerial-

tidenden maasse ikke det Blad, som ellers hurtigt kommer til Alles Kundskab, men jeg tør dog sige, at denne Udtalelse saa hurtigt som muligt blev bragt til Alles Kundskab. Jeg tror derfor, at det maa siges, at Ministeriet netop ved at fremsætte hele den Opfattelse, hvorfra det er gaaet ud, saaledes at den kom til at staa ren og klar for Alle, har handlet fuldstændig loyalt og aabent. — Med Hensyn til det Svar, som Hans Majestæt gav herpaa, og som i Forbindelse med Ministeriets Udtalelse med Hans Majestæts Samtykke blev bragt til offentlig Kundskab paa den Maade, som Ministeriet fandt og endnu finder var den mest passende, er der fremkommet nogle Ytringer, hvorom jeg finder mig foranlediget til at fremsføre et Par Ord. Der er faldet Ytringer om, at det skulde være for Ministeriets egen Skyld, at det havde offentliggjort denne Udtalelse, fordi det havde følt sig ilde berørt ved, at man ved en tidligere Leilighed havde sagt, at det Svar, der kom fra Kongen til Thinget, ikke kom fra Kongen men fra Ministeriet, medens Kongen i Grunden heller end gjerne vilde være af med Ministeriet; Ministeriet havde nu villet frigjøre sig for denne Pinagtighed ved dette Middel. Der beredes imidlertid Ministeriet saa mange Pinagtigheder af forskjellig Art, navnlig i den senere Tid, der fremdrages efter min Mening saa mange Utilbørligheder, eller i alt Fald Urigtigheder, Usandsfarligheder, naturligvis objektive, ikke subjektive, overfor Ministeriet, at det vilde være høist besynderligt, om man vilde se noget særligt pinagtigt i denne Situation. Man overser derimod ganske, at det kan have sin store Betydning for Folket i det Hele at vide, hvorledes Situationen er, en Offentliggjørelsen er ingenlunde fket for Ministeriets Skyld. Hvis Noget her vil træde frem og paastaa, at det Argument ikke skulde være kommet stærkt frem rundt omkring Folket, at det var Kongens Ønske, at Ministeriet ikke skulde blive, men at Ministeriet langtfra ønskede sig fritaget for sin Gjerning, og at Folket har været naivt og godtroende nok til at tro dette, vil jeg paastaa, at ikke Mange i Landet staa i denne Formening; men er det Tilfældet, er det fuldkomment i sin Orden, at man ikke for Ministeriets, men for hele Stillingens Skyld, viser, at det ikke forholder sig saaledes. Kongen har taget Del i Striden og har netop været opfordret dertil paa den Maade, at han har sagt: Jeg vil beholde Ministeriet, thi jeg har Tillid til det. Dette maa man vel ifølge Grundloven overlade til Kongen,